

MARGARETA PÂSLARU

EU ȘI TIMPUL

Viață, vocație, viziune

CONTINUAREA

CUPRINS

Mulțumiri	9
Vas cu gânduri	11
Aroma unui sentiment	19
Universul bunicului	21
Generozitatea înnăscută	23
Printre greii muzicii românești	37
O mână de ajutor mereu întinsă celor din jur	47
Viața în ritm trepidant	55
Timpul nu stă niciodată în loc	65
O viață tumultuoasă	81
Arc peste timp	93
Am ascultat radioul la aparatul bunicului	101
Activitatea, pe scurt (2006–2010)	103
Platina valorii (1968–2006)	127

MULȚUMIRI

Rațiunea de a exista, diseminând bucurie semenilor, continuă prin muzica ființei mele. Le mulțumesc colaboratorilor (menționați mai jos în ordine alfabetică) care, invitându-mă și în perioada 2006–2025, mi-au acceptat idei, viziuni, vestimentații, versuri și texte în *avant-garde*, îndrăzneală pentru care am fost „pusă la colț“ în trecut. Dinamica dintre colaboratori, energia creatoare dăinuie. Ceea ce este esențial nu se vede, se simte.

Cătălin Anchidin, Titus Andrei, Traian Badea,
Aurel Badea (TVR Cultural), Ilinca Belciu,
Iulian Bobîrnea, Cristi Brancu,
Alexandru Buzică, Laurențiu Calomfirescu,
Daniela Caraman Fotea, Tudor Caranfil,
Ioan Cărmăzan, Aura Corbeanu,
Marina Constantinescu, Marina Constantinoiu,
Marius Constantinescu, Silviu Covaci,
Octavian Lazăr Cosma, Mihai Cosma,
Viorel Cosma, Radu Croitoru, Lucian David,
Laurențiu Damian, Dănuț Deleanu,
Alexandru Ciumpy Dolea, Vlad Eftenie,
Oana Georgescu, Familia Ghițulescu,

Luciana Gingărașu, Călin Grigoriu, Virgil Ianțu,
Cornel Constantin Ilie, Doru „Rocker“ Ionescu,
Karina Jianu, Andrei Kerestely, Jolt Kerestely,
Marius Manole, Adrian Majuru, Dana Medar,
Ana Maria Măciucă, Horațiu Mălăele,
Magda Mihăilescu, Daniela Mihai Soare,
Irninis Miricioiu, Răzvan Moceanu,
Dumitru Moroșanu, Cătălin Muraru,
Florentina Mușat, Lucian Năstase, Mircea Nicolau,
Andrei Partoș, Stephan Poen, George Popa,
Elena Loreta Popa, Adriana Popescu,
Lucia Popescu Moraru, Simona Popescu,
Cristian Tudor Popescu, Johann Pohrib,
Remus Rădulescu, Marius Rușanovschi,
Alexandru Rusu, Anca Săbău, Ruxandra Săraru,
Ada Solomon, Tatiana Solomon, Elise Stan,
Sorin Stana, Oana Tache, Marius Tucă,
Iuliana Tudor, Florin Silviu Ursulescu,
Octavian Ursulescu, Andi Vasluianu,
Veronica Vaida.

Direcționez ceea ce mi s-ar cuveni din vânzarea volumului
către programul „Banca de Alimente“ Crucea Roșie.

*În tinerețe ne străduim să ne facem un nume,
la maturitate trebuie să folosim numele spre binele altora.*

VAS CU GÂNDURI

Le dedic acest volum colaboratorilor mei și celor care privesc spre orizontul nelimitat. Limbajul universal mi-a fost hărăzit, muzica vorbește pentru mine. Prin sunete izbucnite din rărunchi, am dat glas acelor vibrații profunde; unora le-a atins sufletul. Misterul propriei ființe mă intrigă. Nu-mi dezvăluie procesul creator când, aparent din nimic, se naște o melodie cu text cu tot.

Împărtășesc bucuria de a transpune sentimentul autentic într-o lucrare finită muzicianului sensibil Andrei Kerestely, ale cărui aranjamente mi-au înveșmântat spiritul. Colaborarea noastră a elevat esența.

S-ar putea ca în altă viață să fi fost un sturion sărind în susul apei, înotând împotriva curentului pentru a-mi împlini chemarea. Oricum, intuiesc forța și hotărârea sturionului. Faptele o confirmă – muzica vorbește pentru mine.

Unicitatea nu poate fi comparată! *Amprenta fiecăruia dintre noi este unică.* Minteă îmi lucrează fără oprire, pășesc în ritmul curiozității, expir durerile și inspir mai tot ce derivă din actul artistic.

Din fericire, nu sunt bântuită de nostalgii, nu tânjesc după cele trecute. Fiecare vârstă are gustul ei; încălzirea unei mâncări din

copilărie, oricât de ademenitor ar îmbia aroma – în amintire –, nu-mi face poftă de ea. Reușita, în egală măsură cu nereușita, a fost declanșată de o anume conjunctură comună nouă, trăită împreună cu publicul. Alături de el, am inhalat aerul care nu se repetă, fiecare victorie este nouă, alți admiratori mă descoperă și mă întâmpină cu brațe de flori.

Risc de când mă știu, cu fiecare primă audiție, cu fiecare apariție. O scânteie de nebunie aprinde imaginația și ard – fiindcă trăiesc numai când ard, versuri de Virgil Carianopol, în compoziția „Flăcări“.

Lucrez cu ceea ce există în mine și erupe de preaplin la suprafață. Nu mă „reinventez“, cum afirmă alții. Simt că trăiesc când înregistrez o nouă compoziție. Respir prin muzică.

Lucrul zilnic a devenit un exercițiu, dovada actului creator inițial, original, ce urmează a fi orchestrat. Prezentul va deveni arhivă, peste timp. Faptul că am depășit limite și tipare impuse în trecut mă eliberează.

* * *

Trăind stări arzătoare, cizelând lucrul până la epuizarea îndoielii, găsind exprimarea artistică a unui tumult sufletesc ce formează „un tot“, împart cu voi, dragi cititori, parcursul. Se spune că situația stârnește imaginația. Da, cu idei năstrușnice, am dat tonul...

Longevitatea creatoare devine testament artistic. Prin diversitatea albumului *Vibrații sufletești*, depășim limite, din nou, împreună cu Andrei Kerestely. Îi mulțumim echipei conduse de Cătălin Muraru de la ROTON – casa de discuri care a editat cu succes, în plină pandemie, precedentul album *Idei*. Din viața noastră rămâne doar ceea ce dăruim altora!

Sămânța melodiei create cu ideea textului în gând germinează simțiri greu de tradus. Lumina divinității, lucrul mă transportă, iar când ating piscul dintre furtuni, simt gustul fericirii. A limita un artist între atunci și acum, aici sau acolo, n-ar fi fairplay. Artistul aparține lumii!

De ce am stagna la reușita tinereții? Fructul copt, spirit liber al maturității artistice, forța, dinamica gândului cuantifică un dar. Muzica ființei mele iese din tipare într-un circuit al iubirii de oameni.

„Fiecare artist creează o treaptă care servește la urcușul noilor talente“, am afirmat într-un interviu, știind că este vremea lor. Faptul că unii s-au prezentat la diverse concursuri cu compozițiile mele, primind recunoaștere și premii, mi-a mângâiat sufletul. Alții mi-au mărturisit că anumite piese, prin complexitatea lor armonică, având versuri ce le depășeau vârsta, nu au putut fi incluse în festivaluri. Firește, vor înțelege evoluția pe parcurs. Faptul că inițiativele mele au deschis drumuri artistice încă din anii '60, continuând decenii bune, până în prezent, și că îi inspiră în continuare pe alții mă bucură.

* * *

Vibrația primăverii se simte, prospețimea gândului devine o victorie în sine. Rațiunea acestui volum îmbrățișează fapte dintre anii 2006 și 2025, întâmplări prezentate corect, spre deosebire de „amintiri“. Ele, în timp, devin distorsionate chiar de duioșia unui moment, care, inocent, obturează realitatea. Prin urmare, evit dulcegăriile.

Muzica vorbește pentru mine, poate și vouă vă șoptește o trăire, completând povestea prin texte proprii sau prin versurile poeților care m-au inspirat. Starea sufletească fluctuează, firesc. Negativismul unora distruge speranța altora, trăgând înapoi,

uitând că evoluția presupune cunoaștere, studiu, adaptarea la noutăți surprinzătoare.

Vorbind despre vremuri îndepărtate, manifestarea primitivă a unei mulțimi fanatice care nu aflase nici scrisul, nici cititul se transformă. Apar prescurtări, de pildă „fan“. Exuberanța unora în a susține obiectul adorației putea ajunge la opusul dramatic, de a dezaproba cu aceeași convingere diverse întâmplări. Peste secole, progresul cu dovezi fascinante păstrează cumva orgoliul crescând al relațiilor dintre admiratori – fani. Invidii, răutăți, amalgam fatal, violența verbală de pe internet sau cea fizică dintre adolescenți îmi reamintesc de victime în lumea muzicii. Fanatismul primitiv l-a ajuns și pe John Lennon și a curmat viața unor cântărețe pop de peste Ocean și a unor soliști de la noi.

Pasul următor contează.

Cel mai mare succes? Va veni la timp. Piscurile reușitelor rămân, nu se repetă, evoluăm în pas cu dinamica autentică din noi înșine.

Ceea ce mi-a fost dăruit din ceruri este destinat semenilor. Bucuria lor oxigenează flacăra creației. Casa de discuri ROTON și echipa condusă de domnul Cătălin Muraru au înțeles creativitatea maturității artistice exprimată prin compoziții proprii, ceea ce a sudat o colaborare de excepție.

Percepția altora despre mine nu are legătură cu realitatea – unii trăiesc din amintiri, în care sunt prezentă în trecutul lor. Muzica în sine înviora ziua la radio, emisiunea *Melodia preferată* ne invita la dans, răspânda veselie și tristeți de îndrăgostit. Viața privată a cântăreților și a familiei nu făcea parte din activitatea muzicală, nu influența performanța soliștilor. Logic.

Muzica ușoară? E, de fapt, mult mai grea decât s-ar crede.

1. De pildă, un film durează aproximativ două ore, timp în care aflăm subiectul, conflictul și deznodământul.
2. Un spectacol de teatru se desfășoară într-o oră și 50 de minute, fără pauză, acoperind același traseu.
3. Un cântec de muzică ușoară/pop durează *trei sau patru minute*. Prin urmare, a transmite concis idei, sentimente, emoție, printr-o melodie, devine artă.

Pentru unul și același lucru, unii ne admiră și alții ne antipatizează.

* * *

Propriul univers muzical deschide lumi infinite, fascinante prin bogăția și diversitatea stărilor sufletești care le-au creat, prin forța cu care trec rampa. Din fericire, ascultătorii își pot alege melodii cu versuri în care își regăsesc tinerețea.

* * *

Reascultând un interviu cu regizorul Brian De Palma, am reținut o afirmație surprinzătoare referitoare la preferințele publicului cinefil. Uimitoare asemănare cu cerințele melomanilor. Încerc să redau traducerea aproximativă:

„Indiferent câte încasări au făcut filmele moderne, câți mari regizori sau actori au primit un Oscar, în amintirea marelui public rămâne un început al industriei. Un debut al cinemaului, al sunetului, al unui capitol de pionierat.“

Constatările sale explică într-un fel anumite reacții ale publicului autohton care și în prezent îmi solicită muzica unor perioade artistice: debutul la Casa de Cultură în 1958, la TVR în 1959–1960, la radio în 1959–1960, pe disc de ebonită în 1960–1961, la debutul Festivalului Mamaia în 1963 și la

debutul Festivalului Cerbul de Aur în 1968, debutul în film cu *Doi băieți ca pâinea caldă*, în 1962, regizat de Andrei Călărășu, în care jucam personajul Margareta Pâslaru.

În altă ordine de idei, hrana spirituală, armonizarea profesiei de credință cu viața privată, rămâne o reușită fundamentală. Meșteșugul autodepășirii a asigurat cele necesare familiei.

* * *

Un cotidian m-a întrebat cum de aveam succes pe scenă și la TV fără decolteu adânc, umeri goi, fără picior dezvelit. Chiar nu m-am gândit la acel aspect.

Evitam și în trecut invitații oriunde, oricând. Propriul concept referitor la apariții a funcționat; fiecare prezență oferea ceva diferit de precedentă emisiune. Repertoriul variat, ținuta adecvată, pașii de dans ori mișcarea scenică garantau calitatea oricărui spectacol.

Vorba ceea, un show este mai mult decât a intra în scenă pe dreapta și a ieși pe stânga. De pildă, *Cuierul cu personaje*, recital de autor pe versurile poezilor consacrați, a fost prezentat pe scena Radio, unde îmi schimbam costume la vedere. A fost transmis la TVR de realizatorul Titus Munteanu, în 1981.

Și în turneele anilor '60, vizitam orașele vecine pe sărite. Astfel, revenind în anul următor cu alte melodii, costume, diversitatea marca o evoluție. Mai tinerele colege care participau la deplasările mele s-au inspirat de la mine, în anii '70, din câte au povestit, ceea ce mă bucură.

* * *

„Arta este ceea ce rămâne. Cu ce mă ocup în prezent? Lucrez cu pasiune și învăț. (...)”

În ce culori aș îmbrăca talentul, iubirea și norocul? Cu talentul ne naștem, este darul divin ce îmbracă flacăra sângerie a creației, în timp ce iubirea cuprinde imensitatea albastră a cerului unit cu marea.

Norocul capricios, oricând binevenit, îmi pare incolor... Nu mă bazez pe el. Crearea produsului artistic nu garantează succesul. Dar drumul în sine către acel vârf mă inspiră și, atingând ardeura la voltaj maxim, publicul răspunde emoției pe care i-am transmis-o. (...)

(Jurnalul Național, 9 iulie 2009)

AROMA UNUI SENTIMENT

Bunica îmi cânta Chopin la pianina Blüthner până se însera. Apoi, stropeam împreună petuniile și florile de regina-noptii. Am păstrat aroma lor în amintire peste ani și le-am compus o piesă lansată chiar pe albumul aniversar *Timpul nu moare*, apărut la ROTON.

Am păstrat mereu cu mine și sfatul bunicii:

– Mam' dragă, lasă-i pe alții să vorbească despre tine.

UNIVERSUL BUNICULUI

[Casa sculptorului Ion Dimitriu-Bârlad fiind] o casă decorată cu trei medalioane cu reprezentări feminine sculptate pe fațada de pe strada Urechescu și alte două reprezentându-i pe Michelangelo Buonarroti și pe Rafael Sanzio, pe fațada de pe strada Donizetti, reprezintă unul dintre simbolurile arhitecturale ale acestei parcelări. Într-un contrast clar cu celelalte locuințe în stil neo-românesc din parcelare, această clădire prezintă ferestre de mari dimensiuni pe fațade, indicând prezența unei funcții suplimentare în afara celei de locuire (atelierul sculptorului).

Cele două efigii dinspre strada Urechescu poartă numele Sanda și Magda, cel din centru părănd a o reprezenta pe Regina Maria. Efigiile lui Rafael și Michelangelo se regăsesc și pe casa arhitectului Trajanescu de pe Strada Clucerului, pe Ady Endre nr. 3, prima casă construită de Societatea Comunală pentru Locuințe Eftine, în 1911.

Placa instalată la numerotarea acestei străzi păstrează amintirea numelui parcelării – Parcul Cornescu –, numele inițial al străzii – D – și numărul casei – 16. Aceasta era casa sculptorului Ion Dimitriu-Bârlad și a soției sale, Nona*. Cele două figuri feminine le reprezentau pe Magda (fica sculptorului și mama

artistei Margareta Pâslaru) și Sanda (cea de a doua fiică). Ion Dimitriu-Bârlad era unul dintre cei mai importanți sculptori la acea dată din România, autor a numeroase monumente ale victoriei din Primul Război Mondial, multe dintre ele fiind dedicate Reginei Maria.

* Nona = bunica (Ana Constanțiu, pictoriță)

(Andrei Răzvan Voinea, *Idealul locuirii bucureștene: familia cu casă și grădină*, Asociația Studio Zona, 2019)

Am păstrat mereu cu mine sfatul bunicii:

– Mam' dragă, lasă-i pe alții să vorbească despre tine.

EU ȘI TIMPUL
Viață, vocație, viziune
MARGARETA PÂSLARU

În 2011 căutam bustul *Margareta*, realizat de celebrul sculptor Cornel Medrea, pentru care am fost invitată să pozez cap de expresie la 19 ani. Unii mi-au spus că Muzeul Medrea s-a închis. Întrebând an de an pe unde ar putea fi, cineva mi-a sugerat Palatul Suțu. Era ultima șansă. Prin amabilitatea domnului Ioniță și a colegilor săi, lucrarea a fost localizată. Drept mulțumire, am donat Muzeului Municipiului București schița bustului creată de bunicul

meu, Ion Dimitriu-Bârlad, sculptor monumentalist, în atelierul căruia am crescut. Artistul fotograf Lucian Năstase a captat momentul revederii. Incredibil, „Eu și Timpul“ de atunci! Curtea Veche Publishing aștepta chiar în acea perioadă titlul cărții la care lucram. Am anunțat că volumul se va intitula *Eu și Timpul*. Coincidență. Propria compoziție din 1980, inspirată de Virgil Carianopol – piesă devenită șlagăr –, se intitula tot „Eu și Timpul“. Lansarea cărții a avut loc în 2012 la Muzeul Municipiului București.

Sumele încasate în urma vânzării acestei cărți vor fi donate proiectului „Banca de Alimente“ (Crucea Roșie).